

Dosarul nr. 2ra – 981/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud.: V. Muntean)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Pahopol, V. Negru, A. Bostan)

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Tetelea Nina și Tetelea Victor,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria împotriva Tetelea Nina, Tetelea Victor și Neancenco Rita, intervenient accesoriu Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 55/32, cu privire la repararea prejudiciului cauzat și compensarea cheltuielilor judiciare,

împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de către Tetelea Nina, Tetelea Victor, precum și apelul incident avansat de către Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria, și s-a menținut hotărârea din 4 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, fiind compensate suplimentar cheltuielile de asistență juridică,

c o n s t a ț ă :

La 26 octombrie 2016, Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria au depus cerere de chemare în judecată împotriva Tetelea Nina, Tetelea Victor și Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 55/32, cu privire la repararea prejudiciului material cauzat și compensarea cheltuielilor judiciare.

La 2 iulie 2018, reclamantii au formulat o cerere de modificare a cerințelor inițiale. Suplimentar, aceștia au introdus în calitate de pârât pe Neancenco Rita, proprietara apartamentului nr. 23 A, amplasat pe str. E. Coca, nr. 19, mun. Chișinău, și au modificat statutul procesual al A.P.L.P. nr. 55/32 din pârât în intervenient accesoriu (vol. I, f. d. 174).

Circumstanțele de fapt, prezentate de reclamantii, pot fi rezumate după cum urmează.

Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria sunt coproprietarii apartamentului nr. 14, etajul 3, de pe str. E. Coca, nr. 19, mun. Chișinău, iar pârâții Tetelea Nina și Tetelea Victor sunt proprietarii apartamentului nr. 23, etajul 4.

Totodată, Neancenco Rita deține cu drept de proprietate apartamentul nr. 23A, etajul 4, pe aceeași adresă. Blocul locativ, în care sunt amplasate aceste imobile, se află în gestiunea Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 55/32.

La 14 aprilie 2016, aproximativ la ora 21:30, apartamentul reclamanților a fost inundat, ca urmare a scurgerilor de apă din apartamentul nr. 23, fapt confirmat prin actul semnat de către Kriukov Vadim și chiriașul apartamentului pârâților Galbici Igor. Potrivit actului de constatare nr. 32 din 15 aprilie 2016, cele întâmplate au fost stabilite suplimentar de către președintele A.P.L.P. nr.55/32.

Ulterior, la 1 mai 2016, aproximativ la ora 05:00, apartamentul reclamanților a fost inundat repetat. În acest caz, părțile au întocmit un act conform căruia incidentul respectiv a fost cauzat de scurgerile din apartamentul nr. 23.

Reclamanții au pretins că inundațiile enunțate au provocat deteriorarea tapetelor, gălbenirea tavanului, apariția mucegaiului, fiindu-le cauzat un prejudiciu material considerabil.

În acest sens, la 27 mai 2016, reclamanții au expediat o reclamație în adresa pârâților, prin care au cerut recuperarea prejudiciului. Potrivit versiunii lor, pârâții au refuzat, întrucât nu au recepționat somația de la oficiul poștal.

Potrivit raportului de expertiză judiciar nr. 852 – 855 din 4 mai 2018, valoarea prejudiciului material cauzat încăperilor inundate ale bunului imobil constituie în total 10 957,46 de lei (vol. I, f. d. 127 – 132).

În argumentarea celor menționate mai sus, reclamanții au invocat art. 514, 572, 620, 1413 și 1416 alin. (2) din Codul civil.

Pentru aceste motive, Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria au solicitat încasarea, în mod solidar, de la Tetelea Nina, Tetelea Victor și Neancenco Rita a prejudiciului material în mărime de 10 957,46 de lei. La fel, reclamanții au cerut compensarea integrală a cheltuielilor judiciare în sumă totală de 14 185,18 lei, compuse din următoarele: cheltuieli de înștiințare și chemare a părților în judecată - expedierea reclamației în sumă de 6,95 de lei; taxa de stat în sumă de 328,75 de lei; cheltuieli de înștiințare și chemare a părților în judecată - citarea publică a dnei Neancenco Rita în sumă de 118 lei; cheltuieli pentru dobândirea probelor în sumă de 311,48 de lei; cheltuieli pentru efectuarea expertizei în cuantum de 4 620 lei, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 8 800 de lei (vol. I, f. d. 202).

În cadrul judecării cauzei, pârâții nu au depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată. Tetelea Nina a cerut respingerea acțiunii, deoarece a considerat că vinovată de comiterea inundației este Neancenco Rita, care a reînstatat conducta de apă și canalizare fără aviz tehnic al experților ingineresti (vol. I, f. d. 206 – 207). Reprezentanta A.P.L.P. nr. 55/32 Antoniu Maia a subliniat că nu cunoaște cu certitudine apartamentul din care au avut loc scurgeri, de vreme ce apartamentele nr. 23 și 23A se află deasupra imobilului reclamanților (vol. I, f. d. 48 – 49).

La 18 iulie 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a respins cererea înaintată de către Tetelea Nina cu privire la numirea expertizei judiciare repetate, pe motiv că aceasta a fost informată despre necesitatea asigurării accesului la bunul imobil și prezența la efectuarea expertizei inițiale (vol. I, f. d. 192 – 193).

Prin hotărârea din 4 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea formulată de către Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria a fost admisă parțial (vol. I, f. d. 209, 217 – 222).

În acest sens, instanța de judecată a statuat încasarea, în mod solidar, de la Tetelea Nina și Tetelea Victor în beneficiul reclamantilor a prejudiciului material în mărime de 10 957, 46 de lei, cheltuielile judiciare în sumă de 5 385, 18 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în cuantum de 6 000 de lei. În rest, pretențiile reclamantilor a fost respinsă.

Împotriva acestui act judecătoresc, Tetelea Nina și Tetelea Victor au declarat apel, care a fost pus pe rol la 12 noiembrie 2018 (vol. II, f. d. 1). Ulterior, Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria au depus apel incident, prin care au cerut casarea hotărârii primei instanțe în partea ce ține de respingerea capătului de cerere referitor la încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 2 800 de lei. La fel, aceștia au formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel (vol. II, f. d. 13 – 15).

În fața Curții de Apel Chișinău, Tetelea Nina și Tetelea Victor au cerut numirea expertizei repetate. Totuși, prin încheierea protocolară din 4 decembrie 2018, instanța de apel a respins demersul ca fiind neîntemeiat (vol. II, f. d. 28).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 18 decembrie 2018, a respins apelul formulat de către Tetelea Nina, Tetelea Victor, precum și apelul incident avansat de către Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria, și a menținut hotărârea din 4 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, fiind compensate suplimentar intimațiilor din contul apelanților cheltuieli de asistență juridică în sumă de 500 de lei (vol. II, f. d. 31 – 43).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a confirmat situația de fapt constată de prima instanță în baza circumstanțelor expuse de reclamanti în cererea de chemare în judecată. Astfel, conform punctului 4 din raportul de expertiză nr. 852 – 855 din 4 mai 2016, forma și caracterul defectelor depistate în încăperile inundate (bloc sanitar, coridor, closet) ale apartamentul nr. 14, amplasat în blocul locativ din mun. Chișinău, str. E. Coca, nr. 19, au legătură de cauzalitate cu scurgerile de apă (inundații) produse în diferite perioade în apartamentul nr. 23 de la nivelul IV a aceluiași bloc, fapt ce se confirmă prin deteriorarea furtunului conectat la mașina de spălat la 14 aprilie 2016 și 1 mai 2016, cu starea în care se află la moment acest mobil.

În drept, instanța de apel a considerat relevante art. 14 alin. (1) și (2), art. 530, art. 533, art. 1398 alin. (1), art. 1413 din Codul civil.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a acceptat, în calitate de probă, raportul de expertiză judiciar nr. 852 – 855 din 4 mai 2018, atât timp cât apelanții Tetelea Nina și Tetelea Victor nu s-au conformat demersului experților de a prezenta furtunul mașinii de spălat spre cercetare. Mai mult, în cadrul ședinței judiciare din 18 iulie 2018, Tetelea Nina a recunoscut că mașina ei de spălat se afla în coridorul de folosință comună la momentul producerii inundațiilor.

Referitor la alegațiilor apelanților ce vizează îngrădirea drepturilor lor de a pune întrebări experților, instanța de apel a susținut că ei au avut posibilitatea de a înainta cereri și demersuri în cadrul ședinței din 5 aprilie 2017. Prin urmare, prima

instanță a dispus ordonarea expertizei judiciare, conexând întrebările tuturor participanților la proces.

Față de apelul incident formulat de către Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana și Kriukova Victoria, Curtea de Apel Chișinău a considerat că instanța de fond a admis just cheltuielile pentru asistență juridică în cuantum de 6 000 de lei. Suma respectivă este una reală, necesară și rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei și munca depusă de avocata lor.

La 28 martie 2019, prin intermediul serviciului poștal, Tetelea Nina și Tetelea Victor au declarat recurs împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 4 septembrie 2018 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenții au afirmat că instanțele judecătorești au apreciat arbitrar raportul de expertiză judiciară din 4 mai 2018. În primul rând, acesta a fost în lipsa lor, iar despre efectuarea lui au aflat peste 4 zile. În al doilea rând, recurenții au sugerat că experții nu au răspuns la întrebarea nr. 5, și anume, dacă există o legătură causală dintre reinstalarea conductelor de apă și a sistemului de canalizare din apartamentul nr. 23 și/sau nr. 23A de la etajul nr. 4 de pe str. E. Coca, nr. 19, mun. Chișinău, și inundarea apartamentului nr. 14 de la etajul nr. 3 de pe aceeași stradă. Or, în esență, apartamentele nr. 23 și nr. 23A nu au fost cercetate, deși doar așa era posibil elucidarea cauzei incidentului. Prin urmare, instanțele de judecată au respins neîntemeiat numirea unei expertize suplimentare.

La 13 aprilie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs în adresa lui Kriukov Vadim, Kriukov Svetlana, Kriukova Victoria, Neancenco Nina și A.P.L.P. nr. 55/32, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 54).

Intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către Tetelea Nina și Tetelea Victor este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24; Graciova vs Republica Moldova, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24).

Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31).

Potrivit paginii web „Portalul instanțelor naționale de judecată”, hotărârea contestată a fost publicată la 15 ianuarie 2019.

La 16 ianuarie 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 18 decembrie 2018 (vol. II, f. d. 44). Recurenții au anexat copia plicului, în care a fost expediată decizia sus – menționată, potrivit căreia amprenta de obliterare conține data de 6 februarie 2019, ora 20:14. În mod corespunzător, se confirmă că în această zi a fost depusă trimiterea poștală pentru a fi expediată recurenților. La acest capitol, punctul 75 din Hotărârea Guvernului nr. 1457 din 30 decembrie 2016 pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale prevede că trimiterile poștale sosite în oficiile poștale de destinație se distribuie destinatarului la domiciliu (la parterul sediului persoanei juridice) conform adresei sau se înmânează la ghișeul oficiului poștal în aceeași zi, dar nu mai târziu de a doua zi de la sosire.

Completul de judecată reține că recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 26 martie 2019. Cu titlu semnificativ, intimații nu au ridicat obiecții pe acest segment procedural și nu au invocat o aparență de încălcare a principiului securității juridice.

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele

recurenților referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurenți trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4) ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, Tetelea Nina și Tetelea Victor nu au prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibilele încălcări de ordin material, recurenții au criticat decizia din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2) și (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, completul de

admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurentului rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru a justifica respingerea apelului avansat de către Tetelea Nina și Tetelea Victor, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de art. 14 alin. (1) și (2), art. 530, art. 533, art. 1398 alin. (1), art. 1413 din Codul civil. Pe baza acestor norme de drept, instanța de apel a considerat că Tetelea Nina și Tetelea Victor poartă răspundere civilă pentru cauzarea prejudiciului material, de vreme ce scurgerea a fost provocată de mașina de spălat, care le aparține cu drept de proprietate.

În esență, recurenții nu au criticat textele de lege menționate, dar au reluat în motivarea opiniei lor circumstanțele expuse în ordine de apel. În această împrejurare, instanța de recurs învederează că are competență de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și temeiniciei ei în fapt. Astfel, instanța de apel a dat o apreciere juridică actelor de verificare din 14 aprilie 2016 și din 1 mai 2016, semnate de chiriașul apartamentului recurenților nr. 23 Galbici Igor. Totuși, recurenta nu a reușit să convingă că instanța de apel a cercetat incomplet probele existente la materialele cauzei, în special, în contradicție cu rigorile articolului 118 și 130 din Codul de procedură civilă. De altfel, deși se face o încercare de transferare a răspunderii pe o altă parte din proces, aceștia nu au reușit să înlăture valabilitatea și relevanța actelor sus – enumerate în condițiile art. 118 din Codul de procedură civilă.

Din această perspectivă, recurenții nu au oferit o alternativă la textele de lege, pe care s-a axat Curtea de Apel Chișinău, dar nici nu au demonstrat caracterul arbitrar al modalității de apreciere a probelor. Astfel, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs învederează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul de judecată observă că recurenții au formulat prezenta cerere după ce au beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, lipsa unor afirmații contrare denotă că aceasta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea, printre altele, A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili vs Georgia, 2 septembrie 2014, parag. 34, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că recurenții nu au adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească

contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurenților de acces la un tribunal (a se vedea Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce încheierea de inadmisibilitate se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Tetelea Nina și Tetelea Victor nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Tetelea Nina și Tetelea Victor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nina Vascan